

**„Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul m-a uns să
aduc vești bune celor nenorociți: El m-a trimis să vindec pe
cei cu inima zdrobită...” (Is 61,1)**

VIZITA LA DOMICILIU

ÎN SPIRITUALITATE

VINCENȚIANĂ

Întâlnirea cu semenul care este sărac

Obiectivul urmărit în această lucrare este acela de a nu privi o întâlnire cu o persoană săracă, marginalizată, abandonată doar dintr-un singur punct de vedere: al faptului că este săracă, marginalizată, sau abandonată.

Riscăm astfel să-l încadrăm în limita unui anumit comportament, specific categoriei în care am inclus-o. La fel putem spune și despre întâlnirea cu un bogat, un provincial, un drogat, un militar, un învățător, un țaran.

Pericolul constă în reducerea celuilalt doar la acel aspect din viața lui. Ratăm întâlnirea cu celălalt, dacă nu îl percepem încă de la început ca pe o persoană umană, un membru al umanității, cu aceeași demnitate și aceleași drepturi ca orice alt membru al umanității. Nu este același lucru, să ne întâlnim cu un om pentru că este sărac sau să ne întâlnim cu un sărac pentru că este om.

De la început trebuie să-l consider ca pe egalul meu în umanitate și să-l întâlnesc cu acest titlu. Un astfel de comportament, însă, presupune atenție permanentă. Și dacă este așa, întâlnirea nu va avea ca prim obiectiv „ajutorarea”, ci „întâlnirea”.

Dumnezeu îi alege pe cei din urmă
Alain Durand- teolog

INTRODUCERE

Noi trebuie să cădem la picioarele lor și să le zicem ca apostolul: „ Sunteți domnii noștri. Sunteți învățătorii noștri și noi suntem servitorii voștri; sunteți imaginea sacră a lui Dumnezeu pe care noi nu-l vedem și pe care îl iubim prin persoanele voastre.”

Acest mic ghid a fost făcut în lumina spiritualității Sfântului Vincențiu de Paul.

El are ca obiectiv să ne ajute pe fiecare să trăim ceea ce fericitul Frederic Ozanam numește „mila față de aproapele”. Lectura va fi uneori supărătoare - ceea ce ne invită să ne punem întrebări sau să vorbim în conferințe, în echipă!

Dacă în această carte este utilizată persoana I, la singular, este pentru ca noi să ne simțim mai responsabili, mai implicați, pentru a intra în acest schimb de experiență.

Vizita la domiciliu trebuie să rămână acțiunea principală a vincentienilor. Aceasta este una din caracteristicile activității noastre.

În timp ce fericitul Frederic Ozanam și prietenii săi realizează prima conferință, intenția lor fondatoare era să existe sufi-

ciente „centre de caritate” dar și întâlniri apropiate, fraterne. Parabola bunului Samaritean (Lc10,29 -37) indică cum trebuie să fie relația fiecăruia dintre noi cu aproapele aflat în suferință: a vedea, a se emoționa, a se apropia, a nu trece pe lângă el cu indiferență, ci a ne opri pentru el. „Bunul Samaritean” devin persoanele care se apropie de suferința unui alt om”.

(Ioan Paul II, Salvifici Doloris)

Dificultatea pe care noi am întâlnit-o făcând acest „ghid cu vizite la domiciliu” a fost că termenul de vizită este foarte larg și percepe multiple realități.

Vizite se pot face la domiciliu, la pușcărie, la spital, la un azil de bătrâni sau îi vizităm pe unii care

stau pe stradă. Ținând cont de aceste realități foarte diferite noțiunea de „domiciliu” este vastă.

**„Veniți,
binecuvântații
Tatălui meu,...
căci am fost
flămând și mi-ați
dat să mănânc, am
fost însetat și mi-
ați dat să beau, am
fost străin și m-ați
primit, gol și m-ați
îmbrăcat, bolnav și
m-ați vizitat, am
fost în închisoare și
ați venit la mine...
Adevăr vă spun:
tot ce ați făcut
unuia dintre frații
mei cei mai mici,
mie mi-ați făcut”**

(conf. Mt 25,34-40)

Această broșură ne ajută să ne implicăm în a face vizite fratilor noștri aflați în suferință, oricare ar fi forma care îmbracă această suferință: singurătate, mi-

zerie, boală și oricare ar fi locul unde efectuăm vizita.

Fiecare vizită este particulară și va fi diferită în funcție de personalitatea vizitatorului și a celui vizitat.

De ce vizităm?

„Mergem la săraci”. Într-o seară de iarnă din anul 1832, fericitul Frederic Ozanam convinge prietenii săi că discuția și rugăciunea nu sunt suficiente. Și datorită strigătului celebru „să mergem la săraci!”, ei pleacă de acasă pentru a duce lemne pentru încălzit la un sărac din cartierul lor, ghidați fiind de sora Rosalie Rendu. Astăzi termenul de sărac nu mai este de actualitate. Noi putem spune că mergem la frați. Noi ne propunem să vizităm, și să redăm încrederea persoanelor care suferă în singurătate, sărăcie materială și spirituală.

Noi știm că la întâlnirea cu celălalt ne apropiem de Dumnezeu. Aceste întâlniri se pot realiza prin: apropiere, respect și bunăvoință.

Apropierea înseamnă alegerea unui contact personal care este fundamental. Aceasta este vizita fraternă, la ei acasă, la spital, la pușcărie etc. care conduce la respect și demnitate umană. Și toate acestea trebuie făcute într-un spirit de bunăvoință, iubind pe cei ce gândesc altfel decât noi. Mergând la ei, noi vom fi într-o situație nefavorabilă, de inferioritate, alta decât dacă am sta la birou în

spatele unei mese ca să-i primim. La ei noi ne vom simți mai puțin bine, dar ei vor fi mai mulțumiți, căci ei sunt cei care ne primesc.

Vizita la domiciliu nu are un scop în sine. Scopul este ÎNTÂLNIREA, pentru a însoți persoana, pentru a ieși, a reîncepe să țese legături sociale, pentru a le valoriza, a le repune pe picioare. O întâlnire se face în respect și prietenie. Prin faptul că mergem să vizităm, noi suntem purtători ai evangheliei. Vizita la domiciliu este fundamentală, deoarece ea ne permite să adaptăm și să personalizăm sprijinul

„Confrății își arată devotamentul lor prin contactul de la persoană la persoană”
(Regulament art.1.2)

acordat. Există situații pe care nici nu le putem bănuși dacă nu mergem în vizită. Nu putem evalua situația unei persoane pornind doar de la calculele economice

referitoare la cheltuielile zilnice.

Prin vizita la domiciliu, noi trecem de la „studierea unei situații”, la o relație personală.

Cu ce gânduri merg în vizită?

Adesea nu mergem să vedem pe cineva pentru că are probleme. Un obiectiv al vizitelor vincentiene este să nu vezi problema pe care o are persoana, dar de a vedea în ea un frate, o soră, pe cineva pe care îl iubești. Atunci când mergem cu aceste gânduri, vizita nu poate fi un eșec. Esențial este să-l apreciem pe cel pe care îl vizităm prin gesturi, cuvinte și să-l ascultăm; întâlnirea cu egalul său îi satisface nevoia de a se recunoaște. Este important să-și amintească de demnitatea sa pentru că, persoa-

nelor singure, gesturile de afecțiune le lipsesc mult.

A-l îmbrățișa, înseamnă pentru el „Bună ziua”; a-i ține mâna, a-l privi cu un surâs profund, a-i arăta simpatie sunt elemente concrete care ajută persoana vizitată să înțeleagă că ea contează pentru cineva și că este iubită.

Este important a respecta cu blândețe timpul, a lăsa timp tăcerii, a vorbi cu fraze din inimă unul față de altul. În același timp este important de-a merge dintr-o motivație interioară specială.

**„Vicențianul
slujește cu
speranță”**
(Regulament
art.1.2)

Mărturii

Să găsim subiecte de conversație care îi interesează pe cei la care mergem în vizită!

O membră a SSVP (Societatea Sfântul Vincențiu de Paul) mergea în vizită la un domn în vârstă care nu era prea interesat de nici un fel de discuție și vorbea foarte puțin. Într-o zi, aceasta a aflat că domnul era un fost inginer în construcția de poduri. A căutat pe internet și i-a adus fotografii cu un pod care urma să fie construit în următorii trei ani la Montpellier. Văzând fotografiile, domnul nu mai contenea să vorbească despre caracteristicile acestui pod. Deoarece doamna nu a putut merge în vizită într-o zi am înlocuit-o eu. Domnul bătrân m-a întrebat dacă știu că se va construi un pod, iar în fața lui va fi primăria. Bineînțeles că răspunsul meu a fost nu. Atunci domnul a scos fotografiile și mi-a ținut o prelegere despre caracteristicile acestui pod.

De trei ani merg în vizită la un bătrân în fiecare săptămână. Acum vreo trei luni m-a întrebat ce am lucrat înainte de a ieși la pensie. Când i-am spus că am fost "militar", m-a întrebat dacă cunosc tunul antitanc de calibru 37. I-am spus că este deja piesă de muzeu și că, după cel de-al doilea război mondial, a fost scos din uz. Începând din această zi, domnul îmi vorbește de multe ori despre acest tun, pentru că, în timpul războiului din anii 39-40, el a fost șef pe un astfel de tun. Eu sunt prima persoană căreia îi poate vorbi despre aceasta. Ca pentru toți cei care au trăit războiul, și pentru el această experiență reprezintă un moment aparte.

Cel care merge în vizită ar trebui să găsească un subiect de discuții de care este interesat cel la care merge în vizită. Uneori putem descoperi acest subiect din întâmplare, însă niciodată nu trebuie să trecem peste aceasta.

Respect față de persoana vizitată

A respecta pe celălalt înseamnă a putea să-i spui „eu te respect pentru că eu știu ca tu ești demn de a fi respectat”, cu alte cuvinte înseamnă să poți spune; „eu cred în tine”.

A respecta pe celălalt înseamnă a accepta că el face alegeri diferite față de ceea ce aș fi făcut eu, înseamnă a accepta că el gândește diferit față de mine, înseamnă, de asemenea, a învăța să-l cunosc și iubi pentru că este diferit.

El gândește diferit de mine. Să-l respect nu înseamnă să-l reduc la ceea ce el reflectează, la problemele sale, la boala sa, ci să-l privesc ca pe o ființă umană, „ca pe fratele nostru întru Cristos, un membru al umanității, egal în demnitate cu orice alt membru”.

Un psiholog american, Carl Rogers, care a lucrat mult timp la relația de ascultare pentru a se apropia de o persoană, spunea că „permisiunea pentru întâlnire” este necesară. Adică: nu putem merge să vizităm o persoană fără să anunțăm în

prealabil. Ar însemna să ne asumăm riscul de a o deranja în intimitatea sa. Înseamnă să o împiedicăm să ne primească. Ne-am asuma, de asemenea, riscul de a o surprinde (în ținută dezordonată, fără să-și fi făcut toaleta, dar cu cineva sau ocupată etc.).

„Săracii sunt învățătorii/stăpânii noștri” ne spune sfântul Vincențiu de Paul și fericitul Frédéric Ozanam. Merg eu la Învățător/Stăpân fără să anunț?

Anunțăm, pentru ca întâlnirea să poată fi pregătită atât de o parte cât și de cealaltă. „Știu că voi merge la Ioan miercuri, mă pregătesc. El știe că eu vin miercuri, se pregătește.

Să nu luăm niciodată decizii în locul persoanei vizitate.

Este una din caracteristicile formării la ascultare. Să nu luăm niciodată decizii pentru persoana vizitată. Asta înseamnă că nu o respectăm niciodată îndeajuns ceea ce poate duce la multe nereușite.

„A asculta înseamnă a renunța la ideile noastre, a îndepărta constrângerile”

(Jacques Salomé, psiholog, scriitor francez)

Dorința de autenticitate a întâlnirii

Să fii autentic. Faptul că aparent făcând jocul întâlnirii (prin frecvența vizitelor, amabilitatea aparentă etc.) nu înseamnă că vizita va duce la o întâlnire autentică. Dacă merg „târâind picioarele” și mă plictisesc pe parcursul vizitelor, dacă judec ceea ce îmi este spus sau ceea ce văd, relația nu poate fi una autentică. Ea nu poate duce la Întâlnire. Dar înseamnă să-l re-spect pe celălalt dacă, în loc să fiu exigent cu el, îl ascult. Întâlnirea va fi cu adevărat autentică dacă o trăiesc așa cum trăiesc o întâlnire cu un prieten apropiat, un frate sau o rudă. Este o barieră dificilă între o critică constructivă și a nu judeca un comportament diferit de cel pe care eu l-aș avea în aceeași situație. Este important să facem ca persoana pe care o vizităm să se vadă cu alți ochi: să se iubească, să se simtă utilă, să se găsească amabilă, să o impulsivăm spre o oarecare eleganță etc. Să aduc complimente celui-lalt, nu din pură amabilitate (autenticitatea întâlnirii!), dar pentru că descoperim efortul pe care a putut să-l facă. Aceasta îi va reda încrederea în sine, valorizându-l și va permite începerea unei schimbări. Unul din criteriile auten-

ticității vizitei, este pacea și bucuria pe care o trăim, nu numai ideea unei datorii împlinite!

Dorința de reciprocitate

Întâlnirea se plasează la intersecția dintre A DA și A PRIMI, este un schimb. O persoană foarte săracă material, spiritual sau psihologic nu este niciodată complet săracă. Ea are și bogății. Permițându-i să le valorifice îi redăm bucuria de a trăi. Trebuie să accept să fiu îmbogățit de ea pentru că și mie îmi lipsește ceva, și eu sunt sărac în anumite domenii.

Marcel Mauss, un etnolog francez din prima jumătate a secolului XX, a lucrat mult asupra relației dintre a da și a primi. El explica darul, ca act social. A oferi presupune că fericirea personală se realizează prin bucuria celorlalți și subînțelege regulile: a da, a primi și a înapoia. A trăi într-o lume socială înseamnă a fi în această relație de a da, a primi și a înapoia. Altfel suntem în afara cercului social. Vizitele mele pot permite ca persoana vizitată să reintre în această relație. Când vorbesc de ajutor, am în minte a face ceva pentru cineva. Vorbind și gândind astfel, este cea mai bună modalitate de a face pe cineva dependent de noi și nu dorim asta.

Noțiunea de timp în relația unei vizite :

Există două raportări la timp: timpul zilnic, cel trăit de toți, ora de trezire, ora la care merg la serviciu sau la o întâlnire, ora mesei etc. și timpul vizitei. La mulți dintre cei pe care îi vizităm, timpul planificat nu mai funcționează; planul unei vizite, al unei ieșiri, al vacanței, planul de a-și revedea copiii etc.

Este datoria noastră să repunem pe picioare timpul planificat pentru realizarea unei dorințe. Să-i ajutăm să construiască unul sau mai multe planuri, unul câte unul : să privească o emisiune TV pentru a discuta mai apoi, să facă o plimbare, să participe la un eveniment. Realizarea unei dorințe este o devenire, o mică speranță, o valorizare a sinelui. A avea un plan, a pune pe picioare un plan, este a da un imbold și a procura puțină plăcere, ajută la învingerea unei situații, a unui comportament. A pune în practică sau a susține un proiect, va întări legăturile vizitator-vizitat.

„Să fii capabil să-ți găsești fericirea în fericirea celuilalt: iată secretul bucuriei.”
(Georges Bornanos)

A primi este mai dificil decât a da. Îmi este greu să îmi dau seama pentru că sunt tot timpul în starea de „a da”, dar în ce moment permit eu să mi se dea?

Trebuie să ne dăm seama că în vizita la domiciliu și în raporturile cu ceilalți în general, dacă nu intru în relația de schimb, nu realizez întâlnirea, pentru că atunci nu mă aflu pe un picior de egalitate. Cum mă pot numi în acest caz frate sau soră?

Să învăț de la celălalt, să îl fac să-și descopere propriile bogății, propriile daruri, aceasta este misiunea unei întâlniri care se derulează pe un teren de egalitate și într-o relație de reciprocitate.

Rezultatul vizitei, rentabilitatea

Rentabilitatea a invadat toate manierele noastre de a gândi și de a acționa, dar într-o vizită nu pot să precipit lucrurile. Nu pot decât să avansez în ritmul celuilalt, lăsân-

du-mi timp să îl îmblânzesc, să mă îmblânzesc (a se reciti *Micul Prinț*, la sfârșitul acestei broșuri). A-ți acorda timp pentru o vizită, a acorda vizitei suficient timp, este contrariul rentabilității.

Vizita la domiciliu pare uneori o *pierdere de timp*. Se întâmplă să nu avem nici o reacție de mulțumire sau foarte puțin de la persoana vizitată. Găsim ușa închisă, întâlnirea este anulată în ultimul moment, sau ne găsim în fața unei persoane care ne pare complet închisă la toate subiectele noastre de conversație și care nu schițează nici un zâmbet pe toată durata vizitei. Aceasta poate frâna elanul nostru, ceea ce este normal.

Aceste probleme există. În momentele de analiză singur și/sau împreună cu echipa, putem să refacem lista de priorități, întrebându-ne în mod clar care sunt bazele acțiunii noastre: iubirea față de aproapele, credința noastră în Dumnezeu și în atenția pe care Cristos a arătat-o mereu pentru cei neajutorați; să ne rugăm pentru aceste persoane, să ne concentrăm pe micile reușite, chiar și pe cele minuscule și să punem în mâinile Tatălui aspectele mai delicate, să perseverăm, fără să creștem ritmul întâlnirilor, și să ne ținem promisiunile pe termen lung.

Cât timp însoțim? Până unde?

„Vincențienii se pun cu bucurie în slujba celor săraci, ascultându-i cu atenție, respectându-le dorințele dar și ajutându-i să conștientizeze propria lor demnitate și să o redescopere, deoarece suntem toți făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Vincențienii îl vizitează pe Isus care suferă în persoana săracului.”

(Regulament Art. 1.8)

A iubi înseamnă să dorești libertatea celui-lalt. Dar să acceptăm libertatea celui-lalt nu este întotdeauna ușor. Putem să-l acceptăm sincer sau ezitant, distant, pueril sau matur, disperat sau plin de înțelegere, să acceptăm că nu ne urmează sfaturile, dar să respectăm dorința lui de a-și urma propriul drum. Trebuie să-l acceptăm așa cum este fără să ne des-curațăm.

A fi capabili să ascultăm fără să judecăm.

„Închid ochii și îmi amintesc o primă vizită. Sincer. După ce am salutat și am intrat în casă, privirea mi-a fugit prin cameră și a înregistrat un anumit număr de detalii: starea de curățenie, mărimea televizorului, prezența obiectelor decorative etc și imediat l-am etichetat.”

Când întâlnesc pe cineva, trebuie să depășesc ceea

ce văd despre el: murdăria, alcoolismul, televizorul mare din salon, să depășesc această primă imagine, pentru a-i descoperi bogăția și unicitatea.

În afară de necesara ascultare, plină de iubire, trebuie să-mi recunosc limitele: nu sunt psiholog, medic sau asistent social. Este acel „până unde” al acompanierii. Trebuie să învăț să predau hățurile, să fac ca persoana pe care o vizitez să accepte să vadă un doctor, un psiholog, un asistent social.

„Vincențienii se angajează să stabilească raporturi de încredere și prietenie. Cunoscându-și propriile slăbiciuni și fragilități, inima lor bate la unison cu a celorlalți. Ei nu îi judecă pe cei pe care îi slujesc. Din contra, încearcă să-i înțeleagă ca pe niște frați.”

(Regulament Art.1.9)

Cele trei cercuri de relații.

Noi toți avem propriile noastre cercuri :

-primul cerc este format din cei mai apropiați nouă;

-al doilea cerc este constituit din prietenii și relațiile noastre;

-al treilea cerc este format din persoanele pe care le cunoaștem, dar nu foarte de aproape și cu care relaționăm ocazional.

La multe persoane pe care le vizitam, al treilea cerc este singurul care există. Dacă prin vizita mea pot ajuta să recreez al doilea cerc, apoi să merg spre primul, ajut atunci persoana pe care o vizitez pentru a se resocializa .

Dacă vizita necesită intrarea într-o relație de ajutor, fiind diferită de o vizită care are ca obiectiv numai simplul motiv de a rupe singurătatea, mă gândesc să fac un plan de acțiune, unde fiecare partener are locul lui :

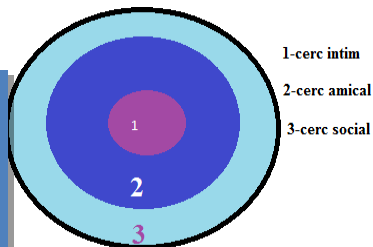
- Drepturile persoanei - verific dacă persoana este în legătură cu serviciile sociale, pentru a beneficia de ajutor social;

- Ajutorul de care are nevoie- îngrijiri, ajutoare, însoțitori sociali;

- Persoane care mai vin în vizită;

- Consultarea cu ceilalți membri din echipă.

Aceasta necesită a lua în considerare că în jurul meu, în orașul meu, celelalte asociații, asistenți sociali, ceilalți membri din echipa mea pot avea alte soluții la care eu nu m-am gândit. Fiecare vizită îmi va permite să fac un bilanț cu ceea ce s-a făcut și să ajustez relația. O relație de ajutor poate fi comparată cu o cârjă și nu cu o proteză definitivă...

A mă ocupa de un caz social dificil, un bolnav mintal, este peste competențele mele.

Trebuie să avem umilința de a recunoaște că nu putem să însoțim toate situațiile și că trebuie să lăsăm pe alții să se ocupe.

Este, de asemenea, acceptarea faptului că celălalt nu mă acceptă! În această situație trebuie cu umilință să recunosc și să rog pe alcineva să însoțească persoana respectivă.

A-l însoți pe celălalt, nu înseamnă să-l însoțesc până acolo unde vreau eu să mergă. Însoțitorul este ca o punte la marginea unui râu plin cu pericole. Cel care ajută, care vizitează, ar putea să spună „nu” pentru ceva, căci el știe că ar fi periculos în apele prea tulburi. El ar putea spune „da” pentru altceva, căci el cunoaște pericolul, obstacolul.

A identifica pe cei care nu știi să ceară

Munca mea de vinčențian nu este de a-i căuta pe cei din jurul meu care nu sunt numai decît recunoscuți de asistenții sociali, parohii, conferința mea sau de asociația din care fac parte, ci a fi un vecin atent, a fi în stare de veghe, și a antrena prietenii, apropiații mei să devină atenți la persoanele care au nevoie de ajutorul nostru.

„Vincențienii se angajează să-i caute și să-i găsească pe cei care sunt victimele uitării, excluderii sau adversității.”

(Regulament art. 1.5)

„ În realitate, e vorba de ființe umane, iar ființele umane au întotdeauna nevoie de ceva mai mult decît de îngrijirile tehnic corecte. Au nevoie de omenie. Au nevoie de atenția inimii. Persoanele care lucrează în instituțiile caritative ale Bisericii trebuie să se remarce prin faptul că nu se mulțumesc să execute cu abilitate gestul potrivit la momentul potrivit, ci se consacră altuia cu atențiile sugerate de inimă, în așa fel încât celălalt să poată simți bogăția umanității lor.”

(Deus Caritas Est, 31)

Vizita

A vizita singur sau mai mulți ?

Nu este o regulă, un obiectiv al vizitei decât *întâlnirea* cu celălalt. Uneori a merge mai mulți poate jena, alteori ușurează, facilitează. Primele vizite se recomandă să se facă în doi. Dacă este posibil, se poate continua vizita, în alternanță, o persoană mai veche și una mai nouă. Singura regulă este cea de a aprecia lucrurile la justa lor valoare.

Rugăciunea de pe scări

„Dumnezeu meu, cât este de dificil uneori de a merge în vizită! Am propriile mele griji, probleme. Ajută-mă să nu judec din inerție apatia,

nepăsarea, lenea persoanei pe care o voi vizita. Realizez că în vizita pe care o voi face, încăpățânarea lui, dificultățile lui pământești mă vor învăța”.

Așadar, în drum mă rog la Tatăl, îi cer să fiu atent, să știu să ascult. Îl rog să-mi deschidă ochii, pentru a vedea prin acest frate, prin această soră în suferință, ca să nu judec, ca el/ea să mă vadă așa cum sunt. Doresc ca persoana vizitată să vadă prin mine iubirea imensă, profundă, necondiționată.

Această iubire să facă pacea să coboare peste casa, locuința, familia persoanei vizitate.

„Vincențienii se roagă la Duhul Sfânt ca să-i călăuzească în timpul vizitei și să facă din ei artizani ai păcii și ai bucuriei lui Cristos.”

(Regulament art.. 1,7)

A intra în casă.

Este important a intra, a ne așeza, a trăi acest moment de caritate așezat. De fapt, este dificil să intri în discuție în picioare, pe hol, neinvitat. Uneori nici nu sunt invitat imediat ca să intru.

În timp ce vizita este o ocazie de a aduce un pachet, găsim un mijloc, o scuză, dea ne autoinvita în acea casă. În celelalte cazuri, un „pot intra?” cu un zâmbet larg, poate fi foarte greu de refuzat. Fii inventiv fără a fi intrus! Poți aduce ceai, cafea sau o prăjitură pentru le împărți, fără ca aceasta să devină un obicei (costurile sunt suportate de Confederație sau Asociație). Experiența arată că, chiar dacă persoana vizitată n-avea intenția, la început, să mă lase să intru, este totuși foarte fericită că am stat și am împărtășit împreună acest moment de întâlnire.

Intrare în intimitate

În timpul vizitei la domiciliu, merg la celălalt, în interiorul casei sale, intru în intimitatea sa.

Merg la o persoană nu la un beneficiar, nu la un dosar, nu la un caz, la cineva, la o persoană. Nu pot să mă comport ca și cum aș fi la mine acasă. Eu sunt un invitat care întâlnește acea persoană, așa cum este ea, în mediul său, în spațiul său locativ. Nu trebuie să uit că a cere poate fi dificil și umilitor. Persoanele pe care le vizitez nu trebuie să fie puse în situația de a cere. În relația unei vizite la domiciliu, eu vin așa cum sunt eu: bine îmbrăcat/ă, aranjat/ă, iar asta poate fi o formă de agresiune pentru unii. Pentru mine totul merge bine, în timp ce ei sunt în situația în care au nevoie de această vizită. Într-o vizită la domiciliu, intru în cercul personal, intim al persoanei vizitate. Noi avem toți un rol social: profesional, familial, de vecinătate etc. Unii oameni au pierdut simțul rolului social pe care îl au. O comunicare bună, iubirea oferită, le va permite să se regăsească într-un rol social.

„Să ascuți înseamnă să fii capabil să primești ceea ce celălalt vrea să-ți spună, la nivelul și cu intenția pe care celălalt o are și, de asemenea, să auzi ce are de zis de rău, dar și ce vrea sau ar putea să vrea să ascundă.»

(Jaque Salomé, psiholog și scriitor francez)

O ascultare calmă

Ascultarea activă, este cea care să provoace cuvintele celuiilalt, care să-i permită să se exprime. Există un mod de a reformula cuvintele, care deschide dialogul:

- Vreau să plec...

- Vreți să plecați ?

- O da, pentru că...

Reformularea permite să descoperi mai mult decât o mică frază lansată, care n-ar merge până la capătul ideii. Ea îți permite să intri într-o relație mai profundă, mai adevărată, permite să crezi un cuvânt, dar un cuvânt util. Vorbind doar despre vremea bună, sfârșim prin a ne plictisi. Mergând în profunzime, învățând să ne cunoaștem unul pe celălalt prin ceea ce povestim, aducând fotografiile noastre din va-cantă, fotografiile copiilor noștri, implicând persoana vizitată în viața mea.

A ne lăsa impresionați

O persoană foarte săracă din punct de vedere material, psihologic sau spiritual nu este niciodată complet săracă. Ea are și bogății. Permițându-i să le valorifice, acest fapt o face să trăiască. Tu trebuie, de asemenea, să accepți să te lași îmbogățit, pentru că și ție îți poate lipsi ceva. Si tu ești sărac în anumite domenii.

Confidențialitatea

Confidențialitatea, o chestiune dificilă! Pentru că, pe de-o parte, ceea ce îmi va spune unul sau celălalt, nu trebuie divulgat, în caz contrar încrederea lui în mine va fi anulată, iar pe de altă parte, colaborarea mea cu asistenții

sociali mă obligă să dezvălui informațiile. În schimb, împărțirea informațiilor cu alți colegi sau membrii ai asociației este esențială și se face prin prisma „confidențialității împărțite”, dar trebuie făcută cu cel mai mare respect pentru persoanele vizitate. Nu trebuie să se întâmple să emitem judecăți, să exprimăm și altceva decât compasiune. De asemenea, acest schimb de informații trebuie făcut cu discernământ, dacă persoana vizitată este cunoscută personal de mai mulți membrii ai echipei – mai ales în satele mici.

Confidențialitatea este sfântă, ceea ce ne este încredințat, nu poate fi spus în afara limitelor prezentate mai sus.

A auzi și a asculta

Pentru a înțelege bine ceea ce auzim în vizite trebuie să ne deschidem inima. Este ușor de spus, dar în practică ?

Întrebări practice care conduc la continuarea vizitei

- Pot lăsa numărul de telefon? În ceea ce privește pistele de reflecție mă pot întreba cum să asigur reciprocitatea întâlnirii dacă eu am numărul de telefon al persoanei pe care o vizitez, dar ea nu are numărul meu? Telefonul mobil poate reprezenta o soluție, având în vedere că numărul celui care apelează se afișează pe ecran, ceea ce ne permite să răspundem dacă suntem disponibili. Totul depinde de gândirea noastră.

- Pot invita pe cineva la mine? Pot invita pentru a petrece un pic de timp liber împreună, pentru o plimbare, vizitarea unui muzeu

etc. De ce nu? ca și cum aș face cu un prieten. Totul este să se producă cu discernământ, amical și prudent.

- A vizita inopinat sau a anunța vizita, a fixa o întâlnire? Cum am putut vedea mai sus (să fim atenți în ce stare de spirit merg), nu pot merge în vizită, fără să anunț. Fără să mai spunem că, atunci când întâlnirea este stabilită puțin înainte, mai ales pentru persoanele foarte singure, sau în etate, ele vor aștepta această întâlnire, așa cum așteptăm un prieten

-Ce fac atunci când sunt în concediu? Persoana pe care o vizitez, n-are, de cele mai multe ori, această șansă, să plece și ea. Atunci, continui relația prin telefon, scrisori, îi arăt că ea este importantă pentru mine.

„Vincențienii nu vor uita multele haruri pe care le primesc de la cei pe care îi vizitează. Ei recunosc că rezultatele muncii lor nu li se datorează doar lor, ci vin de la Dumnezeu și de la săracii pe care îi servesc.”
(Regulament art.1.12)

Vizita, în relație cu cine ?

Ca și restul activităților mele la Societatea Sfântul Vincențiu de Paul, legăturile cu ceilalți angajați sociali sunt foarte importante, pentru a evita munca dublă.

În anumite cazuri, persoana vizitată are o familie, chiar dacă aceasta nu este foarte prezentă. Legătura persoanei singure cu familia, dacă este menținută, nu trebuie minimizată. Pare important ca apropiații să fie asociați, sau măcar informați, de vizitele pe care le facem persoanei din familia lor. Luând în considerare evoluția mentalităților, aceasta este valabila mai ales pentru vizitele efectuate în căminele de bătrâni, dar și la domiciliul persoanei. În lipsa unei asemenea informări, vizitele la aceste persoane pot fi înțelese greșit. Informarea familiei trebuie făcută cu acordul persoanei vizitate, care poate refuza ca familia să fie înștiințată.

Pe lângă aceste legături necesare, trebuie, în general, căutată o legătură cu alte asociații care se găsesc în serviciul celor săraci.

Foarte des, nu spunem ceea ce se întâmplă în timpul vizitelor.

Însă eu nu fac vizita singur/ă. Conferința, echipa, este responsabilă de acțiunile mele. De la ea primesc misiunile. Nu eu îmi dau

săracul pe care trebuie să-l vizitez, chiar dacă eu l-am „descoperit”, nu sunt proprietar pe „săracul meu”.

Trebuie să fac un rezumat al misiunii pentru ceilalți membrii ai Conferinței, ai asociației. Să vorbesc despre bucuriile și dificultățile mele este de asemenea important. Este dificil, dar esențial să reținem cu echipa vizitele noastre: aceasta atinge sensibil credința noastră.

Ce mi-a adus această vizită pe plan spiritual? Ce îmi spune această vizită despre Dumnezeu? Cum m-a schimbat această vizită? Unde mă poate conduce aceasta? Ce am dobândit bun, frumos ? Cum m-am exprimat ca să îl fac pe cel vizitat să aibă încredere, să se simtă important? Persoana pe care am vizitat-o a putut să vadă stima pe care o am pentru ea? Cum să-i permit persoanei pe care o vizitez să mă îmbogățescă spiritual? Am ajutat la punerea în practică a unui plan de vizită?

Trebuie să ne întoarcem și spre Dumnezeu, El mă însoțește, Lui îi vorbesc de bucuriile și dificultățile întâlnite. Acel credincios, simplu agricultor din Ars care, în fiecare seară după slujbă rămânea un moment în prezența Sfântului Sacrament, îi mărturisea parohului „eu îi prezint situația mea și El mă sfătuiește”.

Echipa poate decide ca persoana pe care am vizitat-o să nu mai fie vizitată de mine sau mă va pune în tandem cu alt coleg.

Eu trebuie să-l respect pe succesorul meu care poate acționa diferit cu persoana vizitată.

Magnificat!

Vizitele pe care le fac sunt legătura cea mai strânsă pe care o am cu Tatăl. O vizită nu este niciodată banală. Bucuria pe care o simt este mare. Ea mă înrădăcinează în dragostea Tatălui.

Relația mea cu celălalt, cu Dumnezeu formează o unitate indivizibilă : o « treime ».

Astfel, în vizitele mele, pot crea o relație de iubire unde Dumnezeu este prezent. Și această relație de iubire este sursă de bucurie...

Vizita în Biblie

pentru a merge mai departe

Isus n-a încetat să viziteze...El mergea, fără să facă diferență, la farisei, vameși care aveau o reputație rea și, bineînțeles la prietenii Lui.

Vizita Mariei la verișoara sa Elisabeta îmi spune de asemenea ceva despre cum poate fi trăită o vizita.

„Simon, am să-ți spun ceva”.
(Luca 7, 36-50)

Unul dintre farisei l-a invitat să mănânce la el. A intrat în casa fariseului și s-a așezat la masă. Și iată, era în cetate o femeie păcătoasă. Aflând că el era în casa fariseului, a adus un vas din alabastru plin cu miresme. Văzând aceasta, fari-seul care îl chemase își spunea în sine: "Dacă acesta ar fi fost profet, ar fi știut cine și ce fel de femeie este aceasta care îl atinge, căci este o păcătoasă"

Însă Isus știe foarte bine toate astea. El știe chiar mai mult, știe că în adâncul sufletului ei este multă iubire. Și Isus, în ciuda oricărei prejudecăți, nu va reține decât această calitate imensă a ei, pentru a o pune în valoare. El îi dă ceea ce

ea caută. El acceptă ceea ce ea a venit să-i dea.

„Astăzi s-a făcut mântuirea acestei case”.
(Luca 19, 1-10)

La Zaheu, Isus se invită. El preia inițiativa. Și acolo acțiunea lui Isus deranjează: „Toți cei care au văzut murmurau spunând: A intrat să fie găzduit la un om păcătos". Pentru Isus, asta nu are nici o importanță. Ceea ce contează este ceea ce se afla în sufletul lui Zaheu. Si acolo, Isus știe să ia ceea ce este mai frumos din persoana pe care o întâlnește, pentru a o pune în valoare. Zaheu, în picioare, îi zice lui Isus că își va schimba viața. Vizita lui Isus îl ridică pe Zache, îi dă o nouă demnitate, îl pune pe un drum pe care îl poate urma cu capul ridicat.

„Doamne, iată, cel pe care-l iubești este bolnav!” - anunțul care declanșează vizita lui Isus (Ioan 11, 1-45)

Isus răspunde apelului prietenelor lui, Marta și Maria, al căror frate

tocmai murise. Discipolii lui evidențiază riscurile pe care le presupune o astfel de vizită, deoarece evreii din Iudeea încercau să-l prindă. Discipolilor le este frică, Isus este întâmpinat cu reproșuri de către Marta, dar și cu cuvinte de mare speranță: „știu că tot ce vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da”. Maria însă nu arată o speranță asemănătoare: cu un ton dezaprobativ, ea îi reproșează lui Isus absența sa. Isus nu se oprește la reproșurile și la tristețea care îi sunt arătate. El o va elibera de o mare durere și în același timp va demonstra gloria lui Dumnezeu. Nu îmi va fi dat, fără îndoială, să reînvii morții în timpul vizitelor mele, dar să redau speranța, să permit celor la care merg să îmi ajut să iasă din mormântul lor, asta e misiunea mea.

O femeie pe nume Marta îl primi pe Isus în casa sa.
(Luca 10, 38-42)

Când Isus intră la Marta și la Maria, una se pune în mișcare, cealaltă este așezată la picioarele lui Isus și îl ascultă. În ochii Martei, Maria nu face nimic. Trebuie să accept să fiu eu însumi vizitat de cei la care merg și să îi ascult, pur și simplu. Trebuie, uneori, în loc să fiu în acțiune, să am o ureche atentă și iubitoare, la fel ca Maria care îl ascultă pe Isus.

„Și de unde îmi este dată mie aceasta ca să vină mama Domnului meu la mine?”
(Luca 1, 39-56)

Pentru a merge în vizită la verișoara sa Elisabeta, Maria se pune în mișcare. Pleacă de la ea de acasă, iese din ea însăși. Preocuparea ei este întoarsă spre verișoara ei, mai în vârstă. Ce îmi poate spune această vizită a Mariei la verișoara sa, despre abandonul certitudinilor mele când merg să-l văd pe celălalt ?

Eu mă pun în mișcare, pregătit să descopăr ceea ce celălalt poate să-mi aducă. Mă pun în poziția de a nu judeca, în ciuda a ceea ce voi vedea și voi auzi.

Trebuie să-l iei pe celălalt așa cum este, acolo unde este. Trebuie să accept că soluția mea nu este nepărat soluția celuilalt. Maria rămâne, își ia un timp (3 luni!), ea se pune în slujba celuilalt, îl ascultă. Ea este disponibilă. Cu timpul, vizitele mele își descoperă sensul. Pe măsură ce învățăm să ne cunoaștem, să ne iubim, vizitele mele iau o dimensiune amicală, afectivă, intimă. Trebuie să ne găsim timp să fim disponibili într-un mod umil, iubitor.

Din aceste două dimensiuni (punerea în mișcare și ascultarea în timp) se naște schimbul orientat spre celălalt: Elisabeta se bucură pentru Maria și Maria aduce laude pentru Dumnezeu. În ce fel, în timpul vi-

zitelor mele, sunt pregătit să împart bucuria celui sau celei pe care vin să-l/o văd? În ce fel știu să mă bucur de felul în care Dumnezeu lucrează în viața sa, chiar și în lucrurile mărunte ?

În afară de faptul că Elisabeta se bucură pentru Maria, ea știe să recunoască înainte de toate, la ce a fost chemată Maria. Elisabeta, verișoara în vârstă – aceea pe care o vizităm pentru a o ajuta – recunoaște în Maria pe Mama lui Dumnezeu. Maria acceptă această recunoaștere și îi aduce laudă lui Dumnezeu.

Și eu? Ce doresc ca celălalt să recunoască în mine? Ce vreau ca celălalt să știe despre mine? Ce accept să primesc de la celălalt?

Anexe

O persoană compătими-toare, văzând un fluture care luptă să se elibereze din cocon, și vrând să-l ajute, îndepărtă cu multă delicatețe filamentul pentru a degaja intrarea. Fluturile eliberat, ieși din cocon și bătu din aripi...dar nu putu să-și ia zborul.

Ceea ce ignoră aceea persoană compătimitoare, este că numai pe parcursul luptei pentru naștere se formează aripile suficient de puternice pentru zbor. Viața sa s-a scurtat, el nu a mai trăit-o. El n-a cunoscut niciodată libertatea.

A învăța să iubești cu mâna întinsă este cu totul altceva. Este un proces de învățare care și-a făcut loc progresiv în mine, crescut în focul suferinței și al răbdării. Învăț că trebuie să las liber pe cineva pe care îl iubesc. Pentru că, dacă mă agăț și mă atașez și încerc să controlez, eu pierd ceea ce încerc să păstrez.

Dacă încerc să schimb pe cineva pe care îl iubesc, pentru că eu simt cum aceea persoana trebuie să fie, îi fur un drept prețios, dreptul de a fi responsabil de viața sa, de alegerile sale, de maniera sa de a trăi. De fiecare dată când îmi impun dorințele și voința, când încerc să-mi exersez puterea pe o altă persoană, eu o deposedez de deplina realizare a creșterii și maturității sale. Eu o forțez și o con-tracarez prin actul meu de pasiune, chiar dacă intențiile mele sunt cele mai bune.

Eu pot să forțez și să rănesc acționând cu cea mai mare bunătațe, pentru a proteja pe cineva.

O protecție și o solitudine excesivă pot fi pentru o altă persoană mai elocvente decât cuvintele : tu ești incapabilă să te ocupi de tine însăți, eu trebuie să mă ocup de tine pentru că tu îmi aparții, eu sunt responsabil pentru tine. Pe parcursul instruirii mele și a practicii, eu pot să spun cuiva că îl iubesc: „Te iubesc, te stimez, te respect și am încredere în tine. Tu ai în tine, sau poți să dezvolți, forța de a

deveni tot ce îți este posibil să devii cu condiția ca eu să nu mă așez în calea ta, eu te iubesc atât de mult încât pot să îți las libertatea să mergi lângă mine în bucurie, dar și în tristețe. Eu o să-ți împărtășesc lacrimile, n-o să îți cer să nu mai plângi, o să răspund dacă ai nevoie de mine, o să am grijă de tine, o să te reconfortez, dar n-o să te susțin dacă tu poți să mergi singur/ă. Eu sunt pregătită să fiu alături de tine în durere și singurătate, dar nu o să le alung de lângă tine. O să mă forțez să ascult ceea ce ai să-mi spui cu cuvintele tale, dar n-o să fiu întotdeauna de acord cu tine. Uneori, o să fiu supărată, și când o să fiu, o să încerc să ți-o spun sincer, astfel încât să nu am nevoie să fiu iritată de diferențele dintre noi și fără să mă cert cu tine. Eu nu pot să fiu mereu cu tine sau să ascult ce spui, pentru că sunt momente în care trebuie să mă ascult pe mine însumi, să am grijă de mine, iar când asta se întâmplă, o să fiu atât de sinceră cu tine atât cât o să pot fi.”

Eu învăț să spun asta celor pe care îi iubesc și care sunt importanți pentru mine, fie în cuvinte, fie prin felul meu de a fi cu ceilalți și cu mine însumi. Iată ceea ce eu numesc a iubi cu mâna deschisă. Nu pot mereu să mă abțin să pun mâna în cocon, dar reușesc mai bine, mult mai bine, de când și eu mă respect pe mine. (Ruth Sandford)

A tunci un om bogat spune :
“Vorbește-ne despre dăruire”. Și el răspunse zicând:
„Nu dați decât puțin, când dați din cei al vostru, numai când dați din voi înșivă, dați cu adevărat.

Sunt unii care dau puțin din belșugul pe care îl au și aceasta pentru a li se recunoaște dărnicia, însă acea dorință ascunsă umilește darul făcut. Sunt, apoi, alții care, având puțin, dau totul, aceștia cred în viață și în mărinimia vieții, iar sacul lor, niciodată nu este gol. Ei sunt cei care dau cu bucurie, iar bucuria le este răsplata cea mare. Dar sunt și din acei care dau cu durere și doar durerea rămâne botezul acestora.

Sunt și oameni care dau fără a simți nici bucurie, nici durere, necunoscându-și virtuțile. Ei sunt asemenea florilor din vale, care își răspândesc parfumul peste tot. Prin mâinile unor asemeni făpturi, Dumnezeu ne vorbește și din spatele ochilor acestora El surâde pământului.

Este bine să dai cui cere, dar este mai bine să dai fără să ți se ceară, din înțelegere. Iar pentru cei dornici să dea, a-i căuta pe necăjiți este o bucurie mai mare decât darul însuși. Fiindcă, se află, oare, vreun lucru pe care să ți-l refuzi? O, desigur, tot ceea ce-ți aparține va fi dăruit într-o zi, deci, dă acum, în

anotimpul dărnicii tale, iar nu în cel al moștenitorilor tăi.

Voi spuneți mereu : « Eu aș da cu bucurie, dar numai celor care sunt demni de asta ». Pomii din livezile voastre nu spun, însă, astfel și nici turmele din iamașuri. Ele dau ca să poată trăi, fiindcă a păstra înseamnă a pieri. Cel care a fost demn să primească darul de a rămâne în viață, de-a lungul zilelor și nopților sale, este la fel de demn să primească orice alt dar care vine de la voi. Și cel care a meritat să bea din oceanul vieții, merită să-și umple cupa din izvorul vostru.

Este un merit mai mare ca acela de a fi în curaj și încredere, în însăși caritatea, de a primi? Și cine vă credeți voi, pentru ca oamenii să-și sfășie pieptul și să lepede orgoliul, ca să le puteți vedea meritele și mândria terfelită? Luați aminte, ca mai întâi voi să meritați a fi dăruitorul și instrumentul dărnicii. Căci într-adevăr, viața e cea care dă viață, în timp ce voi, care vă socotiți binefăcători, nu sunteți decât martorii acesteia.”

(Khalil Gibran, Profetul.)

Micul prinț s-a întâlnit cu vulpea și-a intrat în dialog cu ea. Vulpea l-a întrebat: ce cauți?

-Eu caut prieteni, spuse micul prinț. Ce înseamnă să „îmblânzești“?

- E un lucru de mult dat uitării, zise vulpea. Înseamnă „a-ți crea legături“...

- A-ți crea legături?

- Desigur, zise vulpea. Tu nu ești deocamdată pentru mine decât un băiețuș, aidoma cu o sută de mii de alți băiețuși. Iar eu nu am nevoie de tine. Și nici tu n-ai nevoie de mine. Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii de alte vulpi. Dar dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume. Eu voi fi, pentru tine, fără seamăn în lume... Vulpea tăcu și se uită la micul prinț.

- Te rog... îmblânzește-mă, zise apoi.

- Bucuros aș vrea, răspunse micul prinț, numai că nu prea am timp. Am de căutat prieteni și o mulțime de lucruri de cunoscut.

- Nu cunoaștem decât ceea ce îmblânzim, zise vulpea. Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic. Cumpără lucruri de-a gata, de la neguțători. Cum însă nu există neguțători de prieteni, oamenii nu mai au prieteni. Dacă vrei cu adevărat să ai un prieten, îmblânzește-mă!

- Ce trebuie să fac? zise micul prinț.

- Trebuie să ai foarte multă răbdare, răspunse vulpea. La început, te vei așeza ceva mai departe de mine, uite-așa, în iarbă. Eu te

voi privi cu coada ochiului, iar tu nu vei zice nimic. Graiul e izvor de neînțelegeri. Însă vei putea, pe zi ce trece, să te așezi din ce în ce mai aproape de mine. A doua zi, micul prinț veni din nou.

- Ar fi fost mai bine dacă veneai și astăzi la aceeași oră, zise vulpea. Dacă tu, de pildă, vii la ora patru după-amiază, eu încă de la ora trei voi începe să fiu fericită. Și cu cât va trece timpul, cu atât mai fericită mă voi simți. La ora patru, mă va cuprinde un frământ și o neliniște: voi descoperi cât prețuiește fericirea! Dar dacă vii la voia întâmplării, niciodată nu voi ști la care ceas să-mi împodobesc sufletul. Ne trebuie rituri.

- Ce-i acela rit? zise micul prinț.
- E încă un lucru de mult dat uitării, zise vulpea. E ceea ce face ca o zi să se deosebească de celelalte zile, o oră, de celelalte ore. De pildă, vânătorii mei au un rit. Se duc să joace, joia, cu fetele din sat. Joia, prin urmare, e o zi minunată! Mă plimb și eu atunci, până la vie. Dacă vânătorii s-ar duce la joc la voia întâmplării, toate zilele ar fi la fel, iar eu n-aș mai avea niciodată vacanță. Și-așa micul prinț împlânzi vulpea.

(Antoine de Saint Exupéry, Micul Prinț)

„Caritatea nu trebuie să fie un mijloc în slujba a ceea ce se numește astăzi prozelitism. Iubirea este gratuită. Nu se folosește pentru a atinge alte scopuri. Dar lucrul acesta nu înseamnă că acțiunea caritativă trebuie să-l lase deoparte, ca să spunem așa, pe Dumnezeu și pe Cristos. Este în joc mereu omul întreg. Deseori, tocmai absența lui Dumnezeu este rădăcina cea mai profundă a suferinței. Acela care practică în numele Bisericii caritatea nu va căuta niciodată să impună altora credința Bisericii. El știe că iubirea, în puritatea și în gratuitatea sa, este cea mai bună mărturie despre Dumnezeu în care credem noi și care ne face să iubim. Creștinul știe când a venit timpul să vorbească despre Dumnezeu și când este potrivit să nu-l pomenească și să lase să vorbească doar iubirea. El știe că Dumnezeu este iubire (cf. *Iin* 4,8) și se face prezent tocmai în momentele în care nu s-a făcut nimic altceva decât iubire.”

(Deus Caritas Est – Dumnezeu este caritate!)

Documentul a fost tradus după broșura „Visite à domicile” realizată de confracții noștri de la SSVF Franța.

„Există o întreagă omenire care așteaptă: persoane care au pierdut orice speranță, familii în dificultate, copii abandonți, tineri cărora le este închis orice viitor, bolnavi și bătrâni abandonți, bogați sătui de bunuri și cu golul în inimă, bărbați și femei în căutarea sensului vieții, însetați de divin”

Papa Francisc – Scrisoarea: Tuturor consacraților)

**Societatea Sfântul Vincențiu de Paul
România
Fondată de fericitul Frederic Ozanam
www.svpromania.ro**